

ת"פ 7816/08/14 - מדינת ישראל נגד איידר קסימובה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 7816-08-14 מדינת ישראל נ' קסימובה(עציר)
בפני כבוד השופטת זהבה בוסתן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

איידר קסימובה (עציר)

הנאשמים

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום האוחז ששה אישומים.

באישום הראשון ובאישום השלישי מיוחסות לנאשם (בכל אחד מהאישומים) עבירות של התפרצות למקום מגורים, גניבה, נשיאה והובלת נשק. באישום השני מיוחסות לו עבירות של התפרצות למקום מגורים ושוד. באישום הרביעי מיוחסת לו עבירה של תקיפת שוטר. באישום החמישי מיוחסות לו עבירות של התפרצות למקום מגורים גניבה, שוד וחבלה חמורה בנסיבות מחמירות. באישום השישי מיוחסות לו עבירות של נשיאה והובלת נשק ותחמושת, נסיון לסחור בנשק, והחזקת סכין שלא כדין.

איתור הנאשם ומעצרו

1. בתאריך 8.5.14 אירע שוד בדירה בהוד השרון, השייכת למשפחת מרגלית. המשטרה חשדה תחילה כי למנקה שהעסיקה משפחת מרגלית היה קשר לשוד, ובכוון זה נחקרו מספר חשודים.

בתאריך 19.5.14 התקבלה תוצאת בדיקת דנ"א ונמצאה התאמה בין דגימת דנ"א שנלקחה באירוע השוד בהוד השרון, מהסדין במיטתה של שירן מרגלית, לבין הנאשם (ת/16ג), אירוע זה מתואר באישום השני.

בעקבות תוצאות בדיקת הדנ"א, הוצא צו מעצר לנאשם (ת/1) וכן צו חיפוש בביתו (ת/2).

(יצוין שהסנגור בסיכומיו טען כי הממצא בדבר התאמת הדנ"א מהדגימה שנלקחה מהסדין באירוע השוד בהוד השרון לדנ"א של הנאשם התקבל בעקבות השוואה עם דגימת דנ"א שנלקחה מהנאשם במהלך החיפוש החיצוני שנערך בגופו במועד מעצרו ביום 23.7.16 (עמ' 3 סעיף 9). ולא היא. כמפורט לעיל, הממצא בדבר התאמת פרופיל הדנ"א שהופק מהכתם שעל הסדין לפרופיל הדנ"א של הנאשם היתה מתוך השוואה לפרופיל

הנאשם שהיה במאגר, עובר לשוד בהוד השרון. הבדיקה שנעשתה בעקבות נטילת הדגימה ביום מעצרו היתה בדיקת אימות שאף תוצאותיה הראו התאמה לדגימה שנלקחה מהסדין בהוד השרון, ועל כך בהמשך).

2. בתאריך 19.7.14 איתרה המשטרה את הנאשם בתחנת דלק בטיבה, אך ניסיון שנעשה לעצור אותו בתחנת הדלק בטיבה נכשל, והנאשם הצליח להימלט מהמשטרה. (אירוע זה מתואר באישום הרביעי).

3. בתאריך 23.7.14, ובעקבות מידע מודיעיני, אותר הנאשם בעיר פתח תקווה והוא נעצר על ידי המשטרה.

בכיס מכנסיו נמצא מפתח לרכב מסוג מזדה ובחיפוש ברכב המזדה שהיה שייך לנאשם נמצאו פריטים רבים (כמפורט באישום השישי), ובכלל זה שני אקדחים (שהם נשוא האישומים הראשון והשלישי) וכן תכשיטים ושעונים.

4. התכשיטים שנתפסו ברכבו של הנאשם לא זוהו על ידי בעלת הדירה בהוד השרון (הודעת אביבה מרגלית ת/40), ולפיכך נוצר קשר בין צוות החקירה שחקר את השוד בהוד השרון לבין חוקר מתחנת ת"א צפון, שחקר את שוד שבוצע, בדרך דומה, בבית משפחת בומזה, בתל אביב (ת/77). חלק מהתכשיטים שנתפסו ברכבו של הנאשם זוהו על ידי הגב' בומזה, ככאלה שנשדדו מדירתה ביום מעצרו של הנאשם וחלקם נגנבו ביום הקודם בהתפרצות שהיתה בדירתם. בעקבות כך, יוחסו לנאשם גם מעשי הפרצה והשוד בדירה בתל אביב והם מתוארים באישום החמישי.

המענה לכתב האישום ותמצית טענותיו של הנאשם

5. בתאריך 13.4.15, מסר הנאשם מענה לכתב האישום, באמצעות בא כוחו דאז, עו"ד אבי כהן: בהתייחס לאישום הראשון - הנאשם הודה בקבלת נכס שהושג בעוון ובהחזקת נשק, וכפר בהתפרצות לדירה ובגניבה.

בהתייחס לאישום השני - כפר הנאשם במיוחס לו.

בהתייחס לאישום השלישי - מסר תשובה זהה לאישום הראשון.

בהתייחס לאישום הרביעי - טען הנאשם כי הוכה על ידי השוטרים ובהעדר אישור שפיטה ביקש לבטל את כתב האישום.

בהתייחס לאישום החמישי - כפר הנאשם במיוחס לו.

בהתייחס לאישום השישי - הודה הנאשם בהחזקת הנשק והסכין, וכפר בניסיון סחר בנשק.

באותה ישיבה העלה סנגורו טענת זוטא, וטען כי בעת מעצרו הוכה הנאשם קשות על ידי החוקרים ואושפז בבית חולים, ואף אוים שיפגעו ברעייתו ויעצרו אותה.

עו"ד כהן, לא התנגד שמשפט הזוטא יתנהל במאוחד עם הליך הבאת הראיות, כשלדבריו, בחקירות לא הודה הנאשם בכל העבירות המיוחסות לו.

בישיבה מיום 29.4.2015 בפתח עדותו של בני נחמן שגבה את הודעתו הראשונה של הנאשם ת/3 התבקש בני נחמן לספר על נסיבות גבית העדות וב"כ הנאשם הצהיר "**טענת הזוטא אינה מתייחסת כלפי עדות הזאת**" (עמ' 76 ש' 5).

6. בפתח חקירתו הנגדית של הנאשם הוא התבקש להתייחס למענה שניתן בשמו לכתב האישום. הנאשם אישר את הדברים שנמסרו על ידי סגורו (הקודם) ככל שהם נוגעים לאישומים הראשון, השני השלישי והחמישי (ר' פרוטוקול מתאריך 9.11.15 עמוד 161 שורה 3 ואילך).

ביחס לאישום הרביעי - טען הנאשם כי גרסתו היא כפי שהעיד בחקירתו הראשית, כשלבדבריו הוא אמנם תקף את השוטר כמפורט באישום הרביעי, אך נודע לו שמדובר בשוטר רק לאחר שהצליח לברוח ממנו (ר' עמוד 161 לפרוטוקול מתאריך 9.11.15 שורות 21-28 וכן עמוד 146 שורה 11 ואילך).

ביחס לאישום השישי- הודה הנאשם בחקירתו הראשית בהחזקת הנשק וכפר בהחזקת הסכין. לגבי העבירה של ניסיון סחר בנשק שמיוחסת לו באישום השישי, השיב: "ביקשו ממני לבדוק הכיוון, אני לא באתי אליך יעני תקנו אצלי" (ר' עמוד 162 שורות 1-12).

7. ב"כ הנאשם טען בסיכומיו כי הרשות החוקרת התנהגה כלפי הנאשם באופן חמור ופסול המזכיר משטרים אפלים. התנהלות זו כללה את השפלתו הקשה של הנאשם בעת מעצרו, אלימות חמורה כלפיו והתעלמות בוטה מזכויות בסיסיות המגיעות לו. לטענת הסגור התנהלות זו יורדת לשורשו של עניין, משליכה באופן ישיר על מהימנות עדי התביעה ועל אשמתו של הנאשם והודעותיו במשטרה ויכולה להוביל לזיכויו בשל הגנה מן הצדק (אך בהמשך סיכומיו לא התייחס לטענה זו והיא נותרה ברמה של כותרת).

8. גם לגופו של ענין טוען ב"כ הנאשם כי יש לזכות את הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום, כיוון שהמאשימה לא עמדה בנטל הוכחת האשמה, קרי, המאשימה לא הרימה את נטל הוכחת העבירות המיוחסות לנאשם במידה גבוהה של הסתברות הגובלת בוודאות.

התשתית הראייתית שהניחה המאשימה, כך לטענת ב"כ הנאשם, היא תשתית נסיבתית רעועה, רוויה בפירכות, אשר אינה מוכיחה, בוודאי שלא מעל לכל ספק סביר, את אשמתו של הנאשם במיוחס לו.

9. לטענת ב"כ הנאשם, גרסת הנאשם, בבית המשפט, לפיה אדם אחר מסר לו את הפרטים שנמצאו ברכבו, היא הגרסה ההגיונית, המתיישבת עם חומר הראיות, עם אמרתיו של הנאשם בפני המדובר, ועם פרטים מוכמנים שגויים המצביעים על אמיתות גרסתו. גרסתו גם מתיישבת עם איכוני הטלפון, ועם העובדה שרק חלק מהתכשיטים (שנשדדו בשוד בתל אביב נשוא האישום החמישי) נתפסו ברכבו. גרסתו של הנאשם מתיישבת גם עם פערי הזמן, עם העובדה שהנאשם לא ידע כלל את מועד ביצוע השוד נשוא האישום החמישי, עם היעדר השוואה בעקבות הנעליים ועוד.

טענת זוטא וחוקיות החיפוש ברכבו ועל גופו

10. בטרם אבחן את האישומים לגופם אתייחס לטענות הסנגור כי יש לפסול את הודעת הנאשם הראשונה ת/3 וכן את החיפוש שנערך ברכבו של הנאשם ועל גופו של הנאשם וברכבו.

ההודעה ת/3

11. הודעתו הראשונה של הנאשם, ת/3, נמסרה בסמוך למעצרו ביום 24.7.14 בשעה 01:37, בפני החוקר בני נחמן ובנוכחות השוטר עזמי, לאחר שהנאשם שוחרר מבית החולים לשם הובא לאחר שנחבל במהלך מעצרו והוא נזקק לטיפול רפואי במספר חתכים שנגרמו לו בקרקפת ללא דמם פעיל ובוצעו מספר תפרים בראשו בהרדמה מקומית (ר' התעודה הרפואית ת/4). בשולי התעודה צוין כי "אין מניעה למעצר".

12. על יסוד החומר שהיה בפני החוקרים באותה עת יוחסו לנאשם עבירות של החזקה נשיאה והובלה של נשק שלא כדין בעקבות שני האקדחים שנמצאו ברכבו; הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו לאור בריחתו בעת ניסיון המעצר בטייבה כמתואר באישום הרביעי; החזקת נכס חשוד כגנוב; קבלת נכסים שהושגו בפשע בעקבות מציאת התכשיטים ברכבו; התפרצות לדירה; גניבה; שהייה בישראל שלא כחוק ושוד מזוין בעקבות השוד בהוד השרון כמתואר באישומים השני.

13. בהודעה ת/3, שאף תועדה בוידאו (ת/3א) מסר הנאשם כי בחצי השנה האחרונה עבד בשיפוצים גבס וצבע (ש' 33); יש לו רכב מסוג מזדה 6 בצבע כסף אותו רכש לפני כמה ימים והוא רשום על שם בת זוגו. כשנעצר הרכב היה שם באזור (שורה 76), הוא אינו זוכר היכן היו מפתחות הרכב (שורה 78); האקדחים שהיו ברכב הם שלו, גנובים, הוא אינו זוכר את הכתובות מהן נגנבו האקדחים אך הוא זוכר את היישובים. אקדח אחד הוא גנב מראש העין, ואת האקדח השני גנב מהצפון אולי מכפר תבור.

את האקדח מראש העין- גנב לפני כמה חודשים אולי חצי שנה. הוא נכנס לבית דרך חלון כשהיה שם באיזור, אולי עבד שם בשיפוץ. בארון קטן בחדר השינה מצא מפתח וראה כספת בארון גדול. כשבדק גילה כי המפתח מתאים לכספת שבתוכה מצא את האקדח והכדורים. כמו כן גנב מאותה דירה גז מדמיע. הוא התכוון למכור את האקדח אך לא מצא למי (ש' 121).

את האקדח השני גנב מהצפון אולי כפר תבור, לפני משהו כמו 4 ימים, נכנס לדירה, ומצא את האקדח מתחת למיטה בחדר שינה לקח אותו והלך. לא גנב יותר דבר מאותה דירה. בהמשך החקירה כשנשאל מהיכן הסכין שנמצאה ברכב מסר כי גם היא נלקחה מהדירה בצפון מאותה קופסא.

בהבדל מהפרטים הרבים אותם מסר לגבי האקדחים שנמצאו ברכבו (שבדיעבד התבררו כנכונים) מסר כי אינו יודע של מי התכשיטים שנתפסו ברכו, אך לא הכחיש שהם היו ברכבו.

לגבי מסכת הסקי וכובע הגרב שאף הם נתפסו ברכבו טען הנאשם כי הם שייכים לו, הוא זקוק להם לצרכי עבודתו בגבס, עבודה שמלכלכת את השיער והפנים. בהתייחס לאזיקונים שנמצאו ברכב טען ש"אולי זה של העבודה"

הנאשם מסר בהודעתו כי התכוון למכור את הרכוש והאקדחים שהיו ברכב, בטייבה. סרב למסור למי וטען הוא

שאל כמה אנשים אם ירצו לקנות את האקדחים "הם אמרו שיחשבו ובערב באה המשטרה ואני ברחתי" (ש' 203 - 211).

כשנשאל אם פרץ לדירות נוספות השיב כי אינו זוכר מכיוון שקבל מכה בראש ו"טוב שאני זוכר את השם שלי זה כבר הרבה" (ש' 227). כשנשאל ספציפית אם פרץ לדירה בכפר סבא או ברעננה או בהוד השרון הכחיש (ש' 228-235).

14. הסנגור מבקש לפסול את הודעתו של המשיב ת/3 ואת הדגימה שניטלה ממנו בעת מעצרו לאור התנהלות הרשות החוקרת במהלך מעצרו של הנאשם, שנבעה לטענתו מכך שהיא ביקשה לנקום בנאשם על כישלון מעצרו כמתואר באישום הרביעי. לטענתו כשלון המעצר ביום 19.7.14 הביא לכך שבעת מעצרו ביום 23.7.14 לא חסכו ממנו השוטרים את זעמם עד כדי התנהגות בזויה משפילה ובלתי חוקית.

15. אין מחלוקת כי הנאשם נחבל בעת מעצרו והוא נזקק לטיפול רפואי אותו קיבל בבית החולים בלינסון. לטענת השוטרים שהשתתפו במעצרו הפעלת הכח בעת המעצר היתה מחויבת המציאות לצורך ההשתלטות על הנאשם.

הנאשם טען מיד עם מעצרו כי הוכה על ידי השוטרים. סנגורו הקודם, עו"ד כהן אף הגיש תלונה למח"ש (נ/2) בה נטען כי:

"בשעה שהינו אזוק ושכוב על הרצפה, הופעלה כלפיו, ללא כל הצדקה ושלא, כדין אלימות נוראית באופן שגרמו לו לחבלות קשות שהצריכו את אשפוזו בבית החולים בלינסון לצורך קבלת טיפול רפואי"

16. אין גם מחלוקת כי בניסיון המעצר ביום 19.7.14 (האישום הרביעי) ובמעצר ביום 23.7.14, למצער מרגע הגעתו לבית החולים, השתתף גם השוטר עוזי בואני, עובדה שלא היה לה תעוד בחומר הראיות למעט בדו"ח הפעולה של ניסן בן ארויה שהיה מפקד הפעולה הן בעת ניסיון המעצר בטייבה והן בעת המעצר בפתח תקווה.

17. עוזי בואני העיד כעד תביעה. המאשימה זימנה אותו להעיד רק כדי להגיש באמצעותו שני דוחות פעולה אותם ערך. האחד עסק בניסיון אתור הנאשם בביתו מיום 11.6.14 (ת/85) והשני בשיחה טלפונית אותה ניהל עם הנאשם שהתקשר אליו ביום 15.6.14, על מנת לברר לשם מה הוא דרוש לחקירה (ת/86).

במהלך חקירתו הנגדית של בואני (ולהפתעת ב"כ המאשימה) התברר כי הפעולות המתוארות בשני הדוחות לא היו הפעולות היחידות שבוצעו על ידי בואני. לשאלות הסנגור השיב בואני כי הוא השתתף בניסיון המעצר הראשון של הנאשם ביום 19.7.14. הוא לא רשם על כך דו"ח על אף שהיה הראשון

שניגש אל הנאשם על מנת לזהותו ולתפוס אותו. בואני הסביר כי לא רשם דו"ח על חלקו בניסיון מעצר זה "כי זה לא רלוונטי לגבי.... היו שם עוד שוטרים ולכן לא רשמתי דו"ח". במעצר ביום 23.7.14 טען כי לא השתתף, ובשעה שהנאשם נעצר הוא היה בבית כנסת והתפלל (גרסה תמוהה כשלעצמה בהתחשב בעובדה כי המעצר התבצע בשעה 22:00). הוא כן נכח, לדבריו, בבית החולים שעה שהנאשם היה שם. בואני העיד כי בהיותו עם הנאשם בחדר השירותים בבית החולים כיסה את עיניו של הנאשם במגבת. הסיבה לכך היתה כי הוא אינו רוצה שהנאשם "[ש]יראה כמה דברים". כשהכוונה היתה שלא יראה את השוטרים ואותו ו"עוד דברים מסביב". כשנשאל בואני על פי איזה נוהל כוסו עיניו של הנאשם השיב "אצלי יש נוהל כזה". בואני לא נסע עם הנאשם באותו רכב מבית החולים לתחנת המשטרה ולדבריו גם לא נתן הוראות כיצד לנהוג עם כיסוי העיניים במהלך הנסיעה מבית החולים לתחנת המשטרה, אך כשהגיע הנאשם לתחנת המשטרה עיניו לא היו מכוסות ובואני כיסה את עיניו פעם נוספת לפני שהעלה אותו למשרדו כי "יש שם חומר שהוא לא צריך לראות" (ר' עדותו עמ' 127 - 132).

לשאלה מדוע נדרש כיסוי עיניים בבית החולים שהוא מקום פומבי השיב בואני כי על אף שמדובר במקום פומבי "הוא צריך לעלות על הרכב". בואני לא רשם דו"ח על פעולות אלה. בואני שנחקר על ידי סנגורו החדש של הנאשם (עו"ד נהרי) לא נשאל אם נקט באלימות פיזית כנגד הנאשם, מלבד כיסוי העיניים, ולא נשאל מי עוד מלבדו ראה כי הוא כיסה את עיניו של הנאשם ומה אמר לנאשם, אם אמר, כשעיניו מכוסות.

18. השוטרים שהשתתפו במעצרו של הנאשם, העידו לפני שבואני העיד. חלקם נשאלו בחקירה הנגדית אם ראו כי עיניו של הנאשם כוסו וטענו כי לא ראו זאת. איש מהם לא נשאל אם נקטו באלימות פיזית כלפי הנאשם בבית החולים או בתחנת המשטרה. איש מהם (למעט ניסן בן ארויה שהיה מפקד הכח) לא ציין בדו"ח הפעולה שערך את נוכחותו של בואני בבית החולים, ולא נשאל בעדותו אם בואני היה שם.

19. עדותו של בואני הדהימה כאמור גם את ב"כ המאשימה ובישיבה הראשונה שהתקיימה לאחר עדותו של בואני, ביום 9.11.15, הודיע ב"כ המאשימה כי "בעקבות העדות שהיתה כאן בדיון האחרון של השוטרים עוזי ברוני (צ.ל. בואני - ז.ב.), בעקבות הדברים שבית המשפט אמר העברנו את הדברים לטיפול הגורמים האחראיים על הנושא הזה במטה הארצי ועל כך הודעתי גם לחברי" (פרו' עמ' 141 ש' 19 - 22).

20. הנאשם העיד בעמ' 142 ש' 21-30:

"...שלחו אותי לבלינסון, שהייתי בבלינסון באמצע, כאילו כל הטיפולים ובדיקות וזה, אז שמו לי, סגרו לי את העיניים, בא אחד בשם עוזי, בלש בשם עוזי, אמר שלסגור לו את העיניים ולהתנהג אליו בדיוק כמו למחבל, סגרו לי את העיניים, עברתי את כל הטיפולים, עליתי לרכב, כשעליתי לרכב שמו אותי כאילו בכסא, אני לא ראיתי עם מי אני הייתי נוסע וגם אף אחד לא היה מדבר איתי, אז הייתי יושב מאחורה... 2 אנשים כאילו ישבו לידי ב 2 הצדדים, אז באמצע נסיעה שהתחלנו לנסוע, התחלתי להרגיש עוד פעם מכות בצוואר,

**בחזה ובבטן ואחרי זה הרגשתי שכאילו פתחו לי את האצבעות, הצמידו לי כמה דברים....
ועשו לי סמרטוט ככה בראש.."**

ובהמשך, בעמ' 143 ש' 15-23:

"הגעתי לתחנת משטרה, הורידו לי שמה פעם אחת את ה.. כן, כיסוי עיניים, אחרי 10 דקות 15 דקות עוד פעם החזירו והכניסו לאיזה חדר, שמעתי שנכנסו הרבה אנשים והתחילו מכות, בלי לדבר, קודם כל קיבלתי מכות, קיבלתי מכות מכל הכיוונים, ברגליים, בידיים, הרגשתי אפילו פה משהו אולי זה היה כיסא, אני חושב, משהו כבד בראש..... אז נכנס מישהו ששאל אותם אם הוא כבר התחיל לדבר? אז אמרו שלא, עדיין לא דיבר, אז אמר להם תנסו להשתין עליו... הכל איומים והרבה אנשים... העיניים שלי היו עצומות כל הדרך".

כאמור, העד עוזי בואני, או מי מהשוטרים לא נשאלו אם הנאשם הוכה על ידם או בנוכחותם בבית החולים או בתחנת המשטרה.

גם בתלונה שהוגשה על ידי ב"כ הקודם של הנאשם למח"ש לא נטען כי הנאשם הוכה בבית החולים ובתחנת המשטרה וטענות אלה עלו לראשונה בעדותו של הנאשם.

21. על יסוד העובדות האמורות טוען ב"כ הנאשם כי יש לפסול את הודעתו הראשונה של הנאשם ת/3 ואת דגימת הדנ"א שנלקחה ממנו ביום 24.7.14.

טענת הסנגור כי יש לפסול את הודעתו ת/3 היא כאמור בניגוד להצהרתו של ב"כ הקודם של הנאשם עו"ד כהן שהודיע כי טענת הזוטא אינה מתייחסת לת/3.

בסיכומיו, טוען ב"כ הנאשם לראשונה כי הצהרתו של עו"ד כהן ניתנה בניגוד להסכמת הנאשם ושלא בנוכחותו. הנאשם לא היה נוכח באולם בית המשפט בעת מתן ההצהרה ובעת חקירתו של גובה ההודעה ת/3 בני נחמן. לטענת ב"כ הנאשם, הנאשם חזר שוב ושוב על נסיבות גבית ההודעה ועל השתלשלות האירועים טרם גבייתה. הדברים אף מצאו ביטוי בישיבה מיום 26.4.15 (לפני מתן עדותו של בני נחמן שהיתה ביום 29.4.16) ובמהלך חקירתו של אלכס בלטר (מי שגבה מהנאשם את הודעותיו ת/8 מיום 4.8.14 ות/9 מיום 5.8.14) כשנשאל בחקירה הראשית:

"ש. טוען הנאשם, טענה כלפי ההודאות שנגבו ממנו, טענת זוטא כללית, לא מיקד כלפי הודעה מסוימת..."

ובחקירה הנגדית נשאל:

"ש. קשרו לו את העיניים, הרביצו לו, איימו לפגוע באשתו ובנותיו, יש לו טענות מאוד קשות בעניין הזה..."

ב"כ הנאשם מדגיש בסיכומיו כי הנאשם ועו"ד כהן חזרו שוב ושוב בפני בית המשפט כי אין בין שניהם שיתוף פעולה ואף אין תקשורת ביניהם (עמ' 19 ש' 22).

22. אין מחלוקת כי התנהלותו של בואני, שהתגלתה באקראי במהלך חקירתו הנגדית היתה בלתי ראויה (בלשון המעטה) וטוב עשתה המאשימה כאשר העבירה את כל החומר שהתגלה במהלך עדותו לטיפול בגורמים האחראים במטה הארצי, שם יש להניח כי הענין יטופל כראוי.

למרות האמור, אין בידי לקבל את טענת ב"כ הנאשם ואינני סבורה כי יש לפסול את הודעתו של הנאשם ת/3.

עם חילופי הסנגורים הצהירה המאשימה כי היא תסכים להחזיר כל עד תביעה לדוכן העדים. ב"כ החדש של הנאשם לא הודיע לבית המשפט כי הצהרתו של ב"כ הקודם, לענין ת/3, נאמרה שלא על דעתו של הנאשם והדבר עלה לראשונה בסיכומים.

כאמור, איש מהשוטרים שהשתתפו במעצרו של הנאשם או מאלה שחקרו אותו לא נשאלו ולו שאלה אחת על אלימות שהופעלה נגדו בבית החולים או בתחנת המשטרה והטענה כי הופעלה נגדו אלימות גם בבית החולים וגם בתחנת המשטרה נטענה על ידי הנאשם לראשונה בעדותו בבית המשפט.

23. אינני מקבלת את הטענה כי יש לייחס חוסר האמון לשוטרים וכי שקריהם הוכחו בפני בית המשפט וזו הסיבה שהובילה לכך שהם לא הוזמנו לחזור לדוכן העדים שכן השבתם לדוכן העדים לא היתה מועילה. טענה זו אינה נתמכת בראיות.

כאמור, אין מחלוקת כי בואני כיסה את עיני הנאשם בבית החולים ובתחנת המשטרה. ואולם, בואני לא נשאל מי מהשוטרים היה נוכח וראה את מעשיו. בואני לא נחקר אם מי מהשוטרים או הוא עצמו הכו את הנאשם לאחר שעניו כוסו. יש להניח כי לו היה נחקר על כך היה משיב תשובת אמת כפי שהשיב בענין כיסוי העיניים.

24. הסנגור טוען בסיכומיו כי התנהלות השוטרים עובר לחקירתו של הנאשם והעובדה שנקטו באמצעים פסולים מנעו ממנו את זכותו לחסיין מפני הפללה עצמית, וזאת בין היתר מפאת חששו כי במידה ולא ישתף פעולה שוב יכסו את עיניו ושוב יספוג אלימות והשפלות מידי בואני וחבריו. הסנגור מפנה לדברי הנאשם בעדותו בהם הבהיר כי לאחר המכות וההשפלות שעבר הודה בכל מה שביקשו ממנו:

**ת: "הודיתי בכל מה שביקשו ממני, תשמע, אם היו אומרים לי
אולי אני שמה, לא יודע, עשיתי איזה חטיפה ורצחתי מישהו
וגם ככה, הייתי אומר, כן, בסדר, רק יעני זהו, יעני תרדו
מהראש שלי, כל דבר שתגיד הכל ואם תגיד לי אני הפלתי את
הבנינים האלה בניו יורק הייתי אומר, כן, אני גם, כל דבר,
נגיד יש לי את הנשק גרעין שם נתפס בבגאז' הייתי אומר כן,
באותו לילה, כל דבר, מה שתגיד, כל דבר מה שתגיד, ככה
נגמר, כל מה שתגיד הכל מודה" (בעמ' 168 ש' 7-12).**

אינני מקבלת את הטענה. ראשית, האמצעים הפסולים ננקטו על ידי שוטר אחד ולא כל השוטרים. ושנית, הטענה איננה נכונה עובדתית. באף אחת מהודעותיו, לרבות ההודעה הראשונה ת/3, לא הודה הנאשם בביצוע מעשי השוד המיוחסים לו. כך שלא ניתן לומר כי הודה בכל מה שביקשו ממנו. בהודעתו הראשונה ת/3 הודה כי האקדחים שנתפסו ברכבו נגנבו על ידו בשונה מהגרסה המאוחרת יותר לפיה האקדחים לא נגנבו על ידו אלא נמסרו לידי על ידי אחר שביקש ממנו למכור אותם. יצוין כי כשנשאל למי בטיבה ביקש למכור את האקדחים הגנובים השיב "אני לא יכול להגיד" (ש' 208). את המידע הרב שמסר לגבי אירועי גניבות האקדחים כמו המקום מהם נגנבו, הדרך בה נכנס למקום הגניבה, מועד ביצוע הגניבה, המקום בו נמצאו האקדחים בתוך הדירות אליהן נכנס ומה עוד נגנב על ידו באותה הזדמנות הסביר בשלב מאוחר יותר כי הם נמסרו לו על ידי מי שמסר לו את האקדחים (עובדה תמוהה לאור ריבוי הפרטים לגבי שני האקדחים). עולה מהאמור כי העובדה היחידה לגביה לכאורה שיקר בהודעתו ת/3 היא לענין עצם גניבת האקדחים על ידו.

25. מכל האמור אני דוחה את הטענה כי ההודעה ת/3 אינה קבילה וקובעת כי ההודעה ת/3 היא הודעה קבילה וניתנה חופשית ומרצון.

החיפוש - ברכ

26. אין מחלוקת כי החיפוש ברכבו של הנאשם נעשה ללא צו חיפוש וללא שהתקבלה הסכמתו של הנאשם לעריכת החיפוש ואף לא בנוכחות עדים.

לטענת ב"כ הנאשם, התנהלות השוטרים במהלך מעצרו, אשר חורגת באופן קיצוני מסמכויותיהם על פי חוק ומחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו ומהתנהגות אנושית בכלל שאיבדה כל צלם אנוש, משליכה גם לענין חוקיות החיפוש ברכבו של הנאשם שנעשתה באותו אופן.

אומר מיד כי איני מסכימה למסקנה זו.

מבלי להקל ראש בהתנהלותו של בואני, כפי שכבר צוין לעיל, הרי שלא הוכח כי שאר השוטרים היו שותפים להתנהלותו של בואני או ידעו עליה.

בנוסף, מפתח הרכב בכיסו של הנאשם נמצא לפני שהוא נלקח לבית החולים ואיתור הרכב והחיפוש בו נעשה על ידי שוטרים שנותרו במקום מעצרו כדי לאתר את הרכב (השוטרים ברנס פנחס ו אלירז בן סימון) ולא על ידי השוטרים שפינו את הנאשם לבית החולים. לפיכך הניסיון לקשור בין כיסוי עיני הנאשם בבית החולים לבין החיפוש ברכב ולהקיש כי מדובר בהתנהלות כללית בלתי חוקית איננו במקומו.

27. לטענת ב"כ הנאשם, לאור העובדה כי במועד מעצרו של הנאשם החשד היחיד כנגדו היה השוד שבוצע חודשיים קודם לכן בהוד השרון, יכולה היתה המשטרה להצטייד מבעוד מועד בצו חיפוש. יתרה מכך, על פי המידע שהיה בידי השוטרים הנאשם היה בדרכו לקנות גור חתולים לבתו ומכאן שלא היה כל חשד שהצדיק את עריכת חיפוש ברכב ללא צו.

יתרה מכך, מתוך דוחו"ת הפעולה של השוטרים פנחס ברנס (ת/74) ואלירז בן סימון (ת/71), עולה כי כשאתרו את הרכב הם ערכו בו חיפוש ללא אישור מפקדם, ללא הסכמת הנאשם או ניסיון לקבל את הסכמתו, וללא נוכחות עדים.

28. מת/75 דו"ח פעולה שערך השוטרי גל פדלון - שהשתתף במעצר החשוד, עולה כי הוא הבחין בחפץ בכיסו של החשוד, שאל אותו מה יש בכיסו והנאשם השיב שום דבר. פדלון הכניס את ידו לכיס מכנסיו של הנאשם (החשוד באותה עת) והוציא מכיסו מפתח של רכב מזדה, וביקש מהבלשים לסרוק אחר הרכב, והוא לקח את הנאשם לבית החולים. כאשר הודיעו לו כי הרכב נמצא, ביקש לערוך בו חיפוש. לאחר שדיווחו לו שנמצאו שני אקדחים ברכב הורה להם להביא את הרכב לתחנה.

לטענת ב"כ הנאשם האמור בדו"ח ת/75 אינו נכון שכן "דבר ביצוע החיפוש ברכב הובא לידיעת גל פדלון, רק לאחר ביצוע" וזאת בהסתמך על דוחו"ת הפעולה של פנחס ברנס ואלירז בן סימון בהם לא צוין כי הם ביקשו את הסכמתו של גל פדלון לעריכת החיפוש.

הדוחו"ת ת/74 ות/71 הוגשו בהסכמה מבלי שפנחס ברנס או אלירז בן סימון נחקרו. גם ת/75 הוגש בהסכמה וגל פדלון נחקר בחקירה נגדית. בחקירתו (שנערכה לפני החלפת הייצוג) לא נחקר כלל על המפתח שמצא בכיסו של הנאשם או על החיפוש הראשוני שהורה לעשות ברכבו של הנאשם לאחר שהרכב אותר. חקירתו הנגדית התמקדה בביצוע המעצר עצמו ובשאלה אם ראה שקשרו לנאשם את העיניים (ר' פרוטוקול מתאריך 29.4.15 עמוד 81 שורה 10 ואילך). הנאשם גם לא ביקש להחזירו לדוכן העדים לאחר החלפת הייצוג.

משלא ניתנה למי מעורכי הדוחו"ת ההזדמנות להסביר במה דברים אמורים אני דוחה את טענתו של הסנגור כי מה שרשום בדו"ח של גל פדלון איננו נכון.

29. בחקירתו הראשונה ת/3 נחקר הנאשם אודות הרכב ומסר כי כשנעצר הרכב היה בסביבה ואינו זוכר היכן היו המפתחות.

גם בחקירתו הנגדית הוא נחקר אודות הרכב. תחילה טען שאינו זוכר מה ענה בחקירתו במשטרה. לאחר מכן אמר שיכול להיות וכנראה היה לו מפתח בכיס, ולאחר מכן טען כי השוטרים לא שאלו אותו לאיזה רכב המפתחות שייכים והיכן הרכב ולבסוף טען שהחוקר שגבה את עדותו ת/3 שקרן וכנראה עשה תיקונים (טענה שכמובן לא הוטחה בפני בני נחמן גובה ההודעה) (ר' עמוד 231 שורה 13 ואילך עד עמוד 233 ש' 15).

30. לטענת המאשימה לאור העובדה שהנאשם היה חשוד בביצוע שוד שבוצע באמצעות נשק ובעקבות זו הוצאו צווי מעצר וחיפוש, ולאור זאת שהנאשם ברח בהזדמנות אחת מהשוטרים, ניסה להסתיר את המפתח שהיה בכיסו וכאשר נמצא המפתח לא מסר היכן הרכב, יש בכל אלו כדי להקים חשד ממשי לכך שהנאשם מסתיר ראיה ברכבו, ועל כן קמה סמכותם של השוטרים לבצע חיפוש ברכב מכח סעיף 71 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה מעצרים) תשנ"ו-1996.

31. סעיף 71 לחוק המעצרים קובע כי אם היה לשוטרי יסוד סביר לחשד כי בוצעה עבירה בת מעצר וכי יש צורך לבצע חיפוש כדי לאתר את מבצע העבירה או קורבנה או ראיה הקשורה בעבירה, רשאי הוא עמוד 10

לעכב את הרכב ולערך בו חיפוש.

התנהלות הנאשם, אשר ניסה להרחיק עצמו מהרכב, בהתחשב בנסיבות מעצרו של הנאשם, שהיה חשוד בביצוע עבירת שוד מזוין, ברח מהשוטרים לפני מספר ימים עת ביקשו לעצור אותו, יודע כי הוא דרוש לחקירה, כל אלה מקימים את היסוד הסביר שבהחלט הצדיק את עריכת החיפוש על אתר כפי שנעשה.

32. ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה בה נעשה חיפוש ברכב שלא על פי צו חיפוש וב"כ הנאשם בסיכומיו ביקש לאבחן פסיקה זו מהמקרה שבפנינו. לטענתו בפסיקה אליה הפנתה המאשימה היה מדובר בעבירות שבוצעו "זה מקרוב" מה שאין כך בענייננו.

אינני סבורה כי השאלה הרלוונטית היא אם העבירה בוצעה זה מקרוב. השאלה היחידה שיש לתת עליה את הדעת לצורך קביעת חוקיותו של חיפוש שנערך ללא צו וללא נוכחות עדים היא השאלה אם היה לשוטרים יסוד סביר להניח כי בוצעה עבירה בת מעצר וכי יש צורך לבצע חיפוש דחוף כדי לאתר ראיה הקשורה בעבירה (החלופה הרלוונטית למקרה שלנו). בענייננו יש להשיב לשאלה זו בחיוב.

כפי שהכל מסכימים, המידע שהיה בידי השוטרים בעת שעצרו את הנאשם הוא כי הוא חשוד בביצוע עבירה של שוד מזוין שהיא ללא ספק עבירה בת מעצר. השוטרים ידעו כי הנאשם יודע שהוא דרוש לחקירה הן לאור שיחת הטלפון שלו עם בואני מיום 15.6.2014 (ת/86) והן לאור העובדה שמספר ימים קודם לכן נעשה ניסיון לעוצרו והוא נמלט מהשוטרים. היתממותו של הנאשם כאשר אמר שאין לו דבר בכיסו, עובדה שהתבררה כבלתי נכונה והתברר כי יש מפתח לרכב בכיסו בהחלט הקימה את החשד המצדיק את החיפוש אחר הרכב ועריכת החיפוש בו, חשד שבדיעבד התברר כמוצדק.

העיד על כך ניסן בן ארויה האחראי על מעצרו של הנאשם:

" אמרתי שהחשוד הכחיש כל שייכות לרכב מסוג כלשהו ולכן רמת החשד שלי עלתה לגבי ראיות מפלילות שקיימות באותו רכב ולגבי הדחיפות שצריך לאתר את האוטו הזה, זו הסיבה העקרית ששלחתי אותם לנסות ולאתר את האוטו ולאחר מכן לבצע חיפוש באוטו. ידענו שהחשוד פועל כשהוא חמוש על פי מקרים קודמים או מקרה קודם ולכן חשוב היה לי להגיע לרכב ולנקות אותו מכל ראיה מפלילה" (עמ' 108 ש' 9-13).

33. ב"כ הנאשם מטיל ספק במעורבותו של בן ארויה בחיפוש ובקבלת ההחלטות

בעניין. הספק מתעורר אצלו לנוכח העובדה שאיש מהשוטרים שביצעו את החיפוש בפועל וגל פדלון לא ציינו בדו"ח הפעולה שרשמו את מעורבותו של בן ארויה בכל הקשור לחיפוש ולקבלת ההחלטות.

על מעורבותו של בן ארויה בחיפוש ניתן היה ללמוד מדו"ח השלמה שערך בן ארויה ביום 5.8.14 בו ציין

כי הוא, בן ארויה הנחה את השוטרים לבצע חיפוש ברכב ללא נוכחות החשוד, שלטענת הסנגור עומד בניגוד לדוחו"ת השוטרים שערכו את החיפוש ולא הזכירו את מעורבותו של בן ארויה.

בעדותו נשאל בן ארויה מי אמר לו לערוך את דו"ח ההשלמה ותשובתו היתה כי הוא אינו זוכר, ולאחר שרוען זכרוננו השיב כי הדבר נעשה בעקבות בקשת השלמה של הפרקליטות ומכאן מסיק ב"כ הנאשם כי "אין מחלוקת כי השוטר ניסן (בן ארויה) קיבל הנחיה להשלמת הדו"ח וכך עשה, וזאת על אף שלא הייתה לו כל מעורבות באשר לחיפוש הרכב".

מסקנה זו אינה נובעת מהעובדה שבן ארויה קיבל הנחיה להשלים את הדו"ח. גם במקרה זה לא נחקרו העדים הרלוונטיים על משמעות "הסתירה הלכאורית" בין דוחו"ת הפעולה שלהם לדו"ח ההשלמה של בן ארויה, סתירה שבהחלט יכול היה להיות לה הסבר סביר. הסבר אפשרי אחד הוא למשל שההנחיות שבן ארויה השאיר ניתנו לפני שיצא לכיוון בית החולים עם הנאשם ולאחר מציאת הרכב חזר עליהם גל פדלון. אך שמלא נניתנה להם ההזדמנות להסביר את ההבדל בין הדוחו"ת אין להניח כי האמור בדו"ח ההשלמה של בן ארויה איננו נכון.

לאור האמור אני דוחה את הטענה כי החיפוש ברכב נערך שלא כדין.

החיפוש החיצוני

34. לטענת הסנגור, הדגימה שנלקחה מגופו של הנאשם לצורך השוואת פרופיל ה DNA נלקחה ללא הסכמתו. הוא למד על כך מתוך מה שרשום בדו"ח ת/68 בסעיף 3 שם צוין כי החיפוש נערך תוך שימוש בכח סביר. לטענתו מצויינים בדו"ח שני נתונים סותרים. מחד נראה לכאורה כי הנאשם הסכים למתן הדגימה ואף חתם על הסכמתו, מאידך צוין כי הדגימה ניטלה תוך שימוש בכח סביר. עוד מפנה ב"כ הנאשם לכך שלא מצוין בדו"ח סוג הדגימה שנלקחה מהנאשם ואין לדעת אם הדגימה היא מאותן דגימות שניתן לקחתן אלא בהסכמת הנאשם.

35. ת/68 הוא דו"ח החיפוש. דו"ח זה נערך על ידי החוקר בני נחמן ביום 24.7.14. הדו"ח הוגש בהסכמה ובני נחמן העיד כי הוא דגם את הנאשם בהסכמתו. על פניו נראה כי הנאשם חתום במקום המיועד להעיד על מתן הסכמתו לנטילת הדגימה.

מי שנחקר על ידי הסנגור בקשר לת/68 היה עורך חוות הדעת, נפתלי עינות, שלא ידע להשיב על השאלות כיוון שלא הוא ערך את הטופס.

הנאשם, לא נחקר בעדותו הראשית אודות ת/68 ועל נסיבות חתימתו על המסמך או על הסתירה הלכאורית הקיימת במסמך ורק בחקירה הנגדית כשנחקר אודות כתם הדם שנמצא על הסדין של שירן מרגלית ממנו הופק דנ"א המתאים לפרופיל של הנאשם הוצג בפני הדו"ח ת/68 והוא התבקש לאשר כי הוא חתום על הדו"ח ולכך השיב "אני לא יודע, אני כל פעם יש קשקוש שונה, אני לא יודע, יכול להיות שלי, יכול להיות" (עמ' 206 ש' 30 - 31). לאחר מכן הוסיף הנאשם "אם זה היה באותו תאריך (הכוונה

ל- 24.7.14 - ז.ב.), אז אני יגיד לך איך זה, הכל בכח הכל... הכל בכח אין שם, לא היה שם סנטימנטים, לא היה שם דיבורים יפים, משהו הכל במכות, הכל באיומים, הכל היום הראשון והשני שמה" (עמ' 207 ש' 20 - 23). כשעומת הנאשם עם העובדה כי בפני החוקר בני נחמן לא הוצגה האפשרות שהדגימה נלקחה בכח וללא הסכמתו ולהערת בית המשפט כי בני נחמן לא זומן לחזור לדוכן העדים לאחר חילופי הסגורים העיר עו"ד נהרי כי "אפשר להחזיר אותו, למה לא?" ואולם לא התבקשה החזרתו לדוכן העדים.

36. לאור האמור, ועל אף הסתירה הלכאורית שקיימת בת/68 אני קובעת כי הדגימה נלקחה בהסכמה והחתימה המתנוססת על גבי המסמך היא חתימתו של הנאשם.

האישום הראשון והאישום השלישי

37. האישום הראשון והשלישי דומים כשההבדל ביניהם הוא מקום ביצוע הגניבה ומועד ביצוע הגניבה. על פי הנתען באישום הראשון, במועד לא ידוע בין נובמבר 2013 ועד ינואר 2014, נכנס הנאשם לדירה, ברח' אמנון ותמר בראש העין, בה מתגורר מרדכי ליבנה וגנב מתוך כספת שהיתה בדירה \$300, אקדח מסוג סמית אנד ווסון, שתי מחסניות תואמות לאקדח וקופסת תחמושת מלאה ב-50 כדורים וכן נרתיק לאקדח. על פי הנתען באישום השלישי ביום 13.7.14, בין השעות 7:00 - 13:00, נכנס הנאשם לבית שבו מתגורר רענן הראון ברח' אלונים 15 בזכרון יעקב, על ידי כך שטיפס דרך החלון שפתח במרפסת, ונכנס לחדר השינה. הנאשם פתח כספת והוציא מתוכה \$20,000, 400 אירו, ואקדח ברטה. הנאשם נטל את הכסף והאקדח ועזב את הבית (ארוע זה יקרא הגניבה בזכרון יעקב).

38. אין מחלוקת כי האקדחים נשוא האישומים הראשון והשלישי נמצאו בחיפוש שנערך ברכבו של הנאשם בעת מעצרו, והנאשם מודה בהחזקת האקדחים.

גירסתו, של הנאשם בעדותו בבית המשפט היתה כי לא התפרץ לדירות מהן נגנבו האקדחים שנתפסו ברכבו אלא הוא קיבל אותם מספר שעות לפני שנעצר מאדם המוכר לו, שאת זהותו סרב למסור למשטרה. גירסה זו נמסרה לראשונה בהודעתו ת/8, שנגבתה ביום 4.8.14 והוא חזר עליה בבית המשפט. עדותו שונה מהגירסה שמסר בהודעתו במשטרה (ת/3) ומהמענה לכתב האישום.

בהתייחס לאישום הראשון העיד הנאשם בבית המשפט כי כשנה לפני מעצרו, הוא נענה לבקשת חבר והסיע אותו מראש העין. בדרכם סיפר לו החבר כי הוא גנב אקדח מדירה. כשנה לאחר מכן, ביום מעצרו, מסר לו החבר, בטיילת בתל אביב, את האקדח יחד עם שאר החפצים שנתפסו ברכבו ומכאן הוא יודע את הפרטים הרבים שמסר בהודעתו ת/3 (ר' עמוד 151 שורה 11 ואילך וכן עמוד 178 שורה 16 ואילך).

לגבי האישום השלישי העיד הנאשם כי המשטרה עצמה אמרה לו "יש לך 2 אקדחים, אחד מראש העין אחד כפר טוואר (כשהכוונה לכפר תבור - ז.ב.)" (עמ' 151 ש' 22-23). כשנשאל מי מהמשטרה אמר לו זאת השיב עמוד 13

"אחד מהם, אחד מהימ"ר. הוא לא מסר מי האיש.

39. המאשימה סומכת ידיה על הודעת הנאשם בחקירתו במשטרה (ת/3). בהודעתו זו מסר הנאשם פרטים רבים התואמים את הודעתו של בעל הבית עמיחי ליבנה (ת/10 ות/10א), משם נגנב האקדח נשוא האישום הראשון. ליבנה העיד כי הבית שופץ בין ספטמבר לאוקטובר ורק ב-9.1.14 הבחין כי האקדח נגנב מהכספת. בהודעתו ת/3 מסר הנאשם כי את המפתח לכספת ממנה גנב את האקדח מצא בארון בחדר השינה והמפתח התאים לכספת. הוא מסר כי עבד שם בשיפוצים בגבס. ידע כי הגניבה בוצעה לפני כחצי שנה (לעומת האקדח באישום השלישי לגביו טען כי נגנב לפני כמה ימים).

הנאשם גם מסר בהודעתו ת/3 כי כאשר ניסו לתפוס אותו בטייבה (האישום הרביעי), האקדחים היו ברשותו והוא הגיע לטייבה כדי למכור אותם.

40. לטענת המאשימה הנאשם מסר בהודעתו ת/3 פרטים רבים לגבי הארוע המתואר באישום הראשון ולגבי נסיבות גניבת האקדח, ובעדותו 'בחר בסיפור' שדרכו יוכל להסביר מהיכן שאב את כל המידע שמסר. המאשימה מבקשת לדחות את גרסתו הכבושה של הנאשם מכל וכל, מה גם שהנאשם בחר שלא למסור את פרטי אותו אדם כדי שתוכל להתברר טענתו זו.

41. באשר לאישום השלישי, הפרטים שמסר הנאשם בת/3 תואמים לדברים שמסר רענן הראון בתלונתו ת/11א.

42. לענין הטענה כי יש לפסול את הודעתו ת/3 כבר התחייסתי בפרק הדן בטענת הזוטא. אחזור רק על כך שהחוקר בני נחמן שגבה את ההודעה ת/3 לא נחקר כלל על מצבו של הנאשם בעת גביית ההודעה ולא התבקשה חזרתו לדוכן העדים לאחר חילוף הייצוג. ואזכיר סנגורו הקודם הצהיר כי טענת הזוטא אינה מכוונת כנגד ההוגעה ת/3.

43. הנאשם חזר על גרסתו כפי שנמסרה בת/3 בהזדמנויות נוספות. לראש הצח"מ יגאל חסדאי. חסדאי העיד כי פגש בנאשם כשהגיע לתחנת המשטרה לאחר מעצרו הזהיר את הנאשם ושאל אותו מהיכן הדברים שנתפסו ברכבו והנאשם השיב כי פרץ לשתי דירות וגנב אקדחים. כששאל אותו אם עשה דבר מה נוסף השיב הנאשם תחילה בשלילה ולאחר מכן הוסיף "מה שתצליח להוכיח עשיתי, מה שלא לא" (עמ' 116 ש' 22-23).

הנאשם גם נשאל על ידי חסדאי מדוע יש לו כובע גרב האוטו והנאשם השיב כי הוא נועד כדי להסתירו מפני המצלמות.

חסדאי העיד גם על שיחה נוספת שהתקיימה בין חסדאי והנאשם ביום 28.7.14 לאחר שהוצג לנאשם סרטון ובו נראית בתו כשהיא מקבלת חתול (אזכיר כי ביום מעצרו היה הנאשם בדרכו לקנות חתול לבתו) ובעקבות זאת הוא שאל את הנאשם אם הוא מוכן לספר את כל האמת והנאשם השיב "נתתי לכם כבר מה שנתתי, יכולתי להגיד שמצאתי את האקדחים, שיתפתי אתכם פעולה וזה מספיק". הנאשם גם נשאל לגבי התכשיטים ואמר כי הוא "קיבל אותם יום לפני המעצר בשעות הלילה המאוחרות ממישהו באזור הצפון". חסדאי העיד כי הוא שאל אותו מספר פעמים אם הכוונה ליום ג' (הנאשם נעצר ביום ד) והנאשם השיב בחיוב.

גם לקובי בוזגלו שחקר את הנאשם וגבה ממנו את ההודעות ת/8 ות/9 מסר הנאשם כי עיסוקו בהתפרצויות לבתים, סיפר שאינו עובד לבדו אלא עם שותפים מסר על מספר דירות אליהן התפרץ וסיפר על שתי הדירות בצפון ובראש העין מהן גנב את האקדחים שנתפסו ברכבו הדברים תועדו במזכר ת/82).

44. הסנגור מצביע בסיכומיו על מספר פרטים אותם מסר הנאשם בהודעתו בת/3 המצביעים כי הוא לא באמת ידע את הפרטים לגבי גניבת האקדחים הוא מפנה לכך שהנאשם לא ידע מהיכן נגנב האקדח השני וטען שהוא נגנב מהצפון אולי מכפר תבור בעוד שהאקדח נגנב מזכרון יעקב. מהודעתו של המתלונן עולה כי מפתח הכספת נעלם לכאורה בנובמבר 2013 בעוד שהנאשם טען כי הפריצה בוצעה לפני חצי שנה דהיינו בפבר' 2014.

עוד מפנה הסנגור לכך שהדברים שנאמרו על ידי הנאשם באוזני חסדאי לא תועדו כנדרש ובנוסף לכך הם נאמרו בסמוך למעצרו כשעוד החזיק בגרסה כי הוא זה שגנב את האקדחים כדי לא להיתפס כמלשן.

הסנגור גם מפנה לדברים שאמר הנאשם למדובב העולים בקנה אחד עם גרסתו לפיה קיבל את האקדחים מאחר.

מחקרי התקשורת מאמתים גם הם את גרסתו של הנאשם ומצביעים על כך שהנאשם מאוכן בטיילת ביום מעצרו והדבר תואם את גרסתו.

לבסוף טוען הסנגור כי לאור העובדה שהנאשם לא ידע את פרטי הארועים ואף מסר פרטים שאינם נכונים ולאור מחקרי התקשורת עולה כי גרסתו אינה מנותקת מהמציאות ומדובר בתרחיש אפשרי וההגיוני ביותר. צרוף המקרים כי דווקא ביום בו בוצע השוד החליט הנאשם לקחת עמו ברכבו שני אקדחים שנגנבו מבתים שונים ולהסתובב אתם בארץ במיוחד שידע שכמה ימים קודם לכן במשטרה ביקשה לעצור אותו, אינה הגיונית.

45. איני סבורה כי חוסר ההתאמה בין במקום ממנו נגנב האקדח השני לבין במקום שציין הנאשם הוא הבדל משמעותי המצביע על כך שהנאשם לא ידע את הפרט האמור. הנאשם ידע כי האקדח השני נגנב מהצפון ויתכן כי טעה בשם המקום. העובדה שידע למסור פרטים על הבית ממנו נגנב באקדח ומקום המצא המפתח לכספת ומקום המצאו של האקדח מלמדת כי הנאשם טעה בשם המקום ותו לא.

גם ענין המועד אינו מצביע על חוסר ידיעתו של הנאשם את הפרטים. הנאשם ידע שהאקדח נגנב לפני פרק זמן של מספר חודשים, בהבדל מהאקדח השני שנגנב לפני מספר ימים. הנאשם לא מסר תאריך מדויק אלא ההערכה בלבד ואין בכך כל סתירה למועד שבו בפועל נגנב האקדח.

46. העולה מהאמור הוא כי אני קובעת שהנאשם ביצע את המיוחס לו באישומים הראשון והשלישי. והמאשימה הוכיחה את ביצוע העבירות על ידו.

האישום השני

47. על פי הנתען באישום השני, התפרץ הנאשם ביום 8.5.14 לדירה ברח' אביב 1 בהוד השרון, כשהוא רעול פנים, עוטה כפפות על ידיו ואקדח בכיס מכנסיו, ונשא עמו אזיקונים וסכין. באותה עת ישנה שירן

מרגלית בחדרה שבדירה.

הנאשם פתח את דלת חדרה של שירן, שהיתה סגורה אך לא נעולה, וכשהבחינה בו שירן היא שאלה אותו "מי אתה" והנאשם השיב לה "תיכף תראי מי אני". מיד לאחר מכן קשר הנאשם את ידיה ורגליה של שירן באמצעות אזיקונים, הסיר מידיה שני צמידי זהב ומספר טבעות, ונטל אותם עמו. הנאשם ניסה להסיר מידיה של שירן טבעת נוספת שהיתה על הזרת אך לא הצליח בכך.

לאחר מכן שאל הנאשם את שירן היכן הכספת והיא השיבה לו כי אינה יודעת. בתגובה הניח הנאשם אזיקון על צווארה. שירן אמרה לו כי נראה לה שהכספת בחדר השינה של הוריה שבקומה מתחת. הנאשם שאל אם יש מפתח לכספת ושירן ענתה לו שיש קוד ומסרה לו מספר שטענה לחשוב שהוא המספר הנכון.

הנאשם ירד לקומה התחתונה וניסה לפתוח את הכספת ומשלא עלה הדבר בידו שב לחדרה של שירן ושיחרר את רגליה בלבד מהאזיקונים על מנת שתבוא אותו לכספת. שירן ירדה עמו לחדר השינה של הוריה ואמרה לו כי אינה יודעת את הקוד של הכספת ובתגובה ניסה הנאשם פעם נוספת לאזוק את צווארה באזיקון, והיא בתגובה אמרה לו שיקח את הכספת ויעזוב את הבית.

הנאשם החזיר את שירן לחדרה ואזק שוב את רגליה, חתך באמצעות סכין את האזיקון שהיה על ידיה וקשר את ידיה שוב, חזק יותר, באמצעות אזיקון אחר.

לאחר מכן יצא הנאשם אל המרפסת שבדירה, הביא פטיש גדול ובאמצעותו פירק את הכספת ממקומה, נטל אותה עמו ויצא מהדירה. הכספת הכילה דרכונים, תכשיטים בשווי 80,000 ₪, 2,000\$, 1,000 אירו, ו-70,000 ₪.

לאחר צאתו של הנאשם מהדירה, גררה עצמה שירן על ישבנה בעודה כפותה בידיה וברגליה כדי להזעיק עזרה מהשכנים (ארוע זה יקרא השוד בהוד השרון).

48. על עצם התרחשות השוד ובאופן המתואר בכתב האישום אין מחלוקת. העידה על כך שירן מרגלית ותארה כיצד השודד הגיע לחדרה ואזק אותה באזיקונים בידיה וברגליה. הסימנים שהותירו האזיקונים בידיה וברגליה צולמו (הסימנים נותרו עד למועד מתן עדותה ראה עמ' 34 ש' 1). כן תועדו בצילומים סימני חבלה ברגליה, כתם הדם בסדין מיטתה, האזיקונים שהוסרו מידיה על ידי שכנה, הפטיש ששימש לעקירת הכספת והמדפים השבורים בחדר הארונות של ההורים מתחתיהם היתה הכספת (ת/21).

49. הנאשם הכחיש לכל אורך הדרך, כל קשר לשוד שבוצע בהוד השרון וכבר בחקירתו הראשונה ביום מעצרו טען שלא ביצע את השוד בהוד השרון (ת/3). לפיכך, המחלוקת באישום זה מתמצית בזיהוי הנאשם כמבצע העבירה.

50. הראיה המרכזית באישום זה היא ראית הדנ"א שהופקה מכתם שנמצא על סדין בחדרה של שירן ויוחס לכתם דם של הנאשם. הממצא החיובי שהתגלה בבדיקה ותאם לפרופיל DNA של הנאשם היא שהביאה להוצאת צו המעצר נגד הנאשם ולניסיון המעצר שלא צלח ביום 19.7.14 (אישום רביעי) ולאחר מכן למעצרו ביום 23.7.14.

הראיה נמצאה כאמור על הסדין/ציפה בחדרה של שירן ופיסת הסדין עליה נמצא כתם הדם נלקחה על ידי רס"ב יוסי סיבוני שהגיע לדירה בהוד השרון (משפחת מרגלית) לצורך איסוף ממצאים מהזירה. בין השאר אסף "חתיכת מסדין אותה גזרתי לאחר צילום והנצחה מסדין במיטת הקורבן שירן מרגלית, עליו כתם קטן חשוד כדם" (ת/18).

נפתלי עינות מומחה מהמעבדה לזיהוי פלילי קבע בחוות דעתו ת/16 כי בבדיקה ביולוגית של מוצג 4 (שהוא חתיכת הסדין שנתפסה על ידי יוסי סיבוני), התקבלה תגובה חיובית ובבדיקה נמצא פרופיל אחד בולט, פרופיל זה התברר בהמשך כשייך לנאשם מתוך מאגר ה-DNA (ת/16/ג). בבדיקה נוספת שנעשתה לצורך בקרה, לאחר מעצרו של הנאשם ונטילת דגימה נוספת ממנו ת/68 נמצא שאף היא מתאימה לחומר שנמצא במאגר (לגבי קבילותו של ת/68 ראה הפרק הדין בזיהוי החיצוני)

51. מעדותו של נפתלי עינות עולה כי לא ניתן לקבוע בוודאות כי הכתם שנמצא על הסדין וממנו הופק פרופיל ה-DNA שנמצא מתאים לפרופיל של הנאשם, הוא כתם דם ועל פי עדותו "אין לי אפשרות לקבוע מאיזו רקמה התקבל הדנ"א" (עמ' 134 ש' 8-9). אינני סבורה כי יש לייחס חשיבות לשאלה זו ואין בה כדי לפגוע בעצמת הראיה. גם העובדה ששירן מרגלית העידה כי השודד היה מכוסה כולו מכף רגל ועד ראש אינה שוללת את האפשרות שדמו של הנאשם או כל חומר אחר שלו שממנו ניתן להפיק DNA נמצא על הסדין של שירן.

אינני מסכימה לטענה כי לו היה מדובר בכתם דם היה צריך למצוא טיפות דם נוספות של הנאשם על הרצפה, על שירן, על הפטיש אתו ניסה להוציא את הכספת, על ידית אחרת או על כל פרט אחר בו נגע השודד, כפי שטען הסנגור. ההנחה הגלומה בסברה זו היא כי הכתם ממנו הופק ה-DNA הוא אכן דם, כי כתם זה נוצר בתחילת השודד וכי מקורו בידו של הנאשם (בהבדל מאיבר אחר). אין לסברות אלה כל ביסוס בחומר הראיות.

בסיכומי הפנה ב"כ הנאשם, באופן מובלע, לאפשרות שפרופיל ה-DNA אומנם שייך לנאשם אך הגיע לשם באקראי. הדבר עולה מהשאלות הבאות אותן הפנה למומחה נפתלי עינות (בעמ' 137 ש' 2-7):

ש. אם אני חבשתי כובע גרב ונשארו בו קשקשים או כל רקמה אחרת שניתן להפיק ממנה דנ"א אני העברתי לך את כובע הגרב ונכנסת לאולם בית המשפט פה היום ונפל לך קשקש אחד או חומר מסוים מהכובע שהוא שלי על הכיסא. יכולים לבוא אלי כמי שהיה באולם למרות שלא הייתי באולם או לא?

ת. אם זה המקרה ומאופיין פרופיל דנ"א מאותו קשקש, מן הסתם יצא פרופיל דנ"א שתואם לבעל הקשקש.

האפשרות שנמצא בדירה הנשדדת חומר של הנאשם ממנו ניתן להפיק DNA והגיע לשם לא על ידי הנאשם היא אפשרות תאורטית בלתי מבוססת. ויודגש הנאשם העיד כי הוא מחזיק כובע גרב ברכבו לצורך ביצוע פריצות במקומות בהם יש מצלמות אבטחה.

ב"כ הנאשם טוען בסיכומיו כי אין ראייה היכולה לסתור את גרסת הנאשם כי אחר השתמש בכובע הגרב השייך לו

ושלבש אותו קודם וביום מעצרו החזיר לו את כובע הגרב.

גירסת הנאשם לפיה כובע הגרב הושאל על ידי מאן שהוא והוחזר לו היא גירסה כבושה שאין לקבל אותה ואין לתת בה אמון.

האפשרות שכתם הדם הגיע לסדין כתוצאה מכך שהסדין נמסר למכבסה נשלל על ידי עדותה של אביבה מרגלית שהעידה כי היא אינה שולחת מצעים לכביסה אף פעם (עמ' 32 ש' 1).

52. גם לעובדה שאין לדעת מהיכן מגופו של הנאשם כתם דם או כל רקמה אחרת הגיעה לסדין, אין כדי לשלול את מסקנות הבדיקה. ראית DNA היא ראיה בעלת אמינות גבוהה. העובדה שהנאשם נכח במקום והיתה אפשרות שכתם דם שלו או כל רקמה אחרת יגיע לסדין די בה. לא בכדי נסה הסנגור לבדוק אפשרויות אחרות שיוכלו להצביע על דרך הגעתו של חומר של הנאשם ממנו ניתן להפיק DNA לסדין.

53. לראיית ה DNA מצטרפים הממצאים הנוספים שנמצאו ברכבו של הנאשם וכללו את המסכה, כובע הגרב בהם היה לבוש השודד ואזיקונים כמותם השתמש הנאשם כדי לאזוק את שירן וזאת על פי הודעותיה.

54. המאשימה גם רואה, ובצדק, בברירתו של הנאשם מהשוטרים בעת נסיון המעצר שנעשה ביום 17.7.14 כחזוק לכך שביצע את השוד שכן אם לא ביצע כל עבירה מדוע היה עליו להימלט מהמשטרה. הנאשם ידע שהוא דרוש לחקירה ואף הציע לעזוב את הארץ כעולה ממזכרו של בואני ת/86.

55. ב"כ הנאשם מקדיש פרק נרחב בסיכומיו לזיהוי הנאשם על ידי שירן מרגלית.

לשירן הוצגה תמונתו של הנאשם רק לאחר שהתקבלו תוצאות בדיקת DNA. היא הוזמנה למשטרה בעקבות כך ובהודעתה מיום 20.5.14 ת/44, היא חוזרת על האמור בהודעתה הראשונה כי לא זיהתה את פניו של השודד כיון שהיה עם מסיכה.

היא גם שוללת כל הכרות קודמת עם אדם בשם איידר קסימובה. כשהוצגה לה תמונתו של הנאשם והיא נשאלה אם היא מכירה אותו היא השיבה:

"לא, אבל זה הוא (הערת חוקר: המתלוננת קמה על רגליה ובצורה נרגשת מרימה קולה ואומרת זה הוא, זה הוא!!!) אני אגיד לך לפי מה, לפי מבנה הגוף שלו הוא היה די נמוך ושמן יחסית".

ש. מה עוד גורם לך לקבוע שזה הוא?

ת. זהו עקרונית, המבנה גוף תואם."

ב"כ הנאשם טוען כי לצורך זיהוי הנאשם כמבצע השוד קיבלה שירן "דחיפה קלה" מהשוטרים. לטענתו, בחקירתה הראשונה ת/42 מסרה שירן כי לא ראתה את השודד שהיה לו 'קול מעוות של מחשב', וכי החדר היה חשוך והחלון היה סגור. רק לאחר שסיפרו לה כי נמצא דנ"א של השודד על הסדין היא נזכרת לכאורה בפרטים נוספים.

56. במהלך עדותה של שירן בבית המשפט, לאחר שהיא העידה כי לא ראתה את הנאשם מעולם פנה אליה הנאשם ואמר לה:

"אני שמח שראית אותי עכשו, את מכירה אותי?"

ת. "כן, לפי העפפיים שלך, העיניים שלך, זה הדבר היחיד שראיתי בגוף שלך, אני מזהה אותך לפי זה"

(עמ' 37 ש' 4-8).

לטענת ב"כ הנאשם, תווי פניו של הנאשם יחודיים ועיניו מלוכסנות. לו היה הנאשם השודד היו עיניו פרט הזיהוי הראשון אותו היתה שירן מוסרת לחוקרים.

מוסיף ב"כ הנאשם כי שירן העידה כי החדר היה חשוך והיא יכולה לזהות את הנאשם רק על פי מבנה גופו. הוצגה לה תמונתו ועל אף הפרט הייחודי (עיניו) לא זיהתה בתמונה את עיניו.

57. דווקא העובדה ששירן העידה כי לא ראתה דבר מגופו של השודד אלא שמעה רק את קולו מעיד על אמינותה ועל היותה משוכנעת בזיהוי. בהודעתה ת/42 כשהתבקשה לתאר את השודד מסרה "רעול עם נראה לי כובע גרב וחור בשתי העיניים. מעיל שחור כפפות עור בידיו והיה לו אקדח בכיס..."

היא לא נשאלה לגבי מבנה גופו ולא מסרה עצמאית פרטים על מבנה גופו. הצגת תמונתו של הנאשם בפני שירן לא נועדה להביא לזיהוי שכן שירן הבהירה כי לא ראתה את פניו אלא נועדה לשלול אפשרות שמא היא מכירה אותו ממקום כלשהו. בניסות אלה, תגובתה הספונטנית שתוארה על ידי החוקר בת/44 מצביעה על הטלטלה שעברה כשראתה את מבנה הגוף הדומה.

באשר לעיניו של הנאשם, הן אכן מלוכסנות מעט. ואולם בהתחשב בעובדה שהוא חבש כובע גרב ועיניו נראו רק מבעד לחורים הרי שזיהויה של שירן את עיניו של הנאשם לא היו צורת עיניו אלא המבט החי הנשקף מהם שהוא דבר יחודי לכל אדם שלא ניתן לזיהוי מתמונה דוממת אלא רק ממבט חי.

מכל מקום הזיהוי של מבנה גופו של הנאשם על ידי שירן איננה הראיה המרכזית. היא רק ראיה נוספת על ראית ה DNA. משקלה אינו משמעותי ומשמעותה היא כי לא ניתן לשלול את האפשרות שהנאשם הוא זה שביצע את השוד שכן אילו היה השודד למשל גבוה ורזה, ניתן היה לשלול שהוא מבצע השוד. לא כן באשר לעיניים אותם זיהתה שירן באופן ספונטני, רק כשהפנה אליה מבטו ישירות ודיבר אליה כפי שעשה ביום השוד.

בהודעתה הראשונה - ת/42 - מיום 8.5.14 טענה שירן כי "לשודד היה מבטא מעוות, ממוחשב, לא ראיתי כל אוזניה" (עמ' 1 ש' 7).

58. באשר לזיהוי קולו של הנאשם העידה שירן כי היה לו קול מעוות כמו של מחשב. לא ניתן לאפיין את קולו של הנאשם כפי שנשמע בבית המשפט כקול מעוות כמו של מחשב ואולם, בהתחשב בעובדה כי בזמן השוד הנאשם לבש מסכה בה היו חורים רק לעיניו ופיו הוסתר על ידי המסכה יתכן וזו הסיבה כי קולו נשמע מעוות.
59. לבסוף מפנה הסנגור לעובדה שבנוגע לאישום זה נחקרו ונעצרו מעורבים נוספים. בין היתר נעצר ריאד מסראווה שעל פי דו"ח פעול (לא צוין איזה - ז.ב.) צוין כי הוא בעל קול מתכתי, עובדה המתיישבת עם הודעתה של שירן כי לשודד היה קול צרוד מתכתי.
60. הסנגור חקר בנקודה זו את בני נחמן שלא ידע להשיב על כך. המזכר אליו כיוון הסנגור נכתב על ידי ירון מתיתיהו, והסנגור לא ביקש לזמנו לעדות, או להגיש את המזכר שכתב. ולפיכך שאלה זו נותרה ללא מענה.
61. העולה מכל האמור, ולאור הראיה העוצמתית של DNA של הנאשם שנמצא על הסדין של שירן שאין כל הסבר אחר כיצד הגיע לשם, בצרוף לראיות הנוספות של מציאת מסכה ואזיקונים ברכבו של הנאשם, הברחה מהשוטרים ביום 19.7.14, אני קובעת כי הנאשם ביצע את המיוחס לו באישום השני.

האישום הרביעי

62. על פי הנטען באישום הרביעי, הוצא כנגד הנאשם צו מעצר. הנאשם אותר על ידי שוטרים, ביום 19.7.14 בשעה 22:00, כשהוא נמצא בתוך רכב בתחנת דלק בכניסה לטייבה.
- שוטר בשם בן ארויה ניגש לרכב על מנת לעצור את הנאשם, הציג בפניו תעודת שוטר וביקש ממנו להזדהות. בתגובה, נגח הנאשם עם ראשו בבטנו של השוטר והדף אותו באמצעות ידיו לאחור. בתגובה לכך צעק לו השוטר בן ארויה "עצור משטרה", אחז בצווארו והפיל את הנאשם ארצה. הנאשם נאבק בשוטר נגח בראשו והצליח להתחמק מאחיזתו. למרות שהופל שוב לקרקע הצליח הנאשם להשתחרר מאחיזתו של השוטר, תוך שימוש באלומות ונמלט בריצה מהמקום (ארוע זה יקרא ארוע תקיפת השוטרים).
63. ביום 19.7.14, בעקבות מידע מודיעיני נערכו שוטרים בטייבה כדי לעצור את הנאשם, שהיה באותה עת חשוד בשוד בהוד השרון בלבד.
- בין השוטרים היה ניסן בן ארויה שהיה אחראי על הפעילות בשטח במרחב שרון בנושא פשיעה חמורה והעיד כי איתר את הנאשם ברכב מסוג ג'טה כשהוא במושב ליד הנהג ואחר נוהג ברכב. כשהגיע הרכב לתחנת דלק בטייבה הוא חנה בסמוך לקיוסק, נהג הרכב ירד והנאשם נותר לשבת ברכב.
- הכוחות, וביניהם בן ארויה הגיעו לרכב פתחו את הדלת והזדהו בפני הנאשם "עם תעודת שוטר, הוא זיהה אותנו כשוטרים". באותו שלב החלו תושבים מקומיים לעשות פרובוקציות בתחנת הדלק דבר שריתק אליו את השוטרים האחרים בעוד שבן ארויה נותר ליד דלת הרכב עם הנאשם וברגע שהוא הפנה את מבטו לכיוון המהומה הנאשם "נכנס עם הראש והידיים שלו לתוך הגוף שלי והדף אותי לאחור". לאחר מאבק שהתנהל בין בן ארויה לנאשם במהלכו נפלו שניהם ארצה הצליח הנאשם להימלט. כתוצאה מהמאבק נגרמו לשוטר בן ארויה מכות יבשות.

הנאשם, נחקר על הארוע ביום 5.8.16 (ת/9). בתחילה סרב לענות לשאלות החוקר ואמר כי כל שיש לו להגיד יאמר בבית המשפט. לבסוף אמר כי אין לו מה לומר על הארוע הוא כלל אינו יודע על מה מדובר.

במענה לכתב האישום טען הנאשם כי הוא הותקף על ידי השוטרים וביקש לבטל את כתב האישום בהעדר אישור שפיטה.

בעדותו בבית המשפט הודה הנאשם כי תקף את השוטר בן ארויה, בדיוק כפי שתאר בן ארויה "בידיים וכנראה בראש, לא יודע משהו כמו, אני הייתי באמצע ישר, הוא היה עומד ליד הדלת, אז תקפתי אותו יצאתי מהרכב. לשאלה אם בן ארויה לא הזדהה בפניו השיב: " לא, כלום, אני כל הדרך הייתי חושב שזה ערבי, עד שהתחיל לצעוק לי אחרי הגב כשכבר ברחתי הוא התחיל לצעוק שזה משטרה, אני הבנתי שזה משטרה רק אחרי שאני ברחתי, בהתחלה הייתי חושב שזה איזה בן אדם ערבי"

64. ב"כ הנאשם מבקש להעדיף את גרסת הנאשם על גרסת בן ארויה. לדבריו, התנהלות השוטרים ביום 19.7.14 דומה להתנהלותם ביום 23.7.14, ולא בכדי בחרה המאשימה שלא לייחס לנאשם בעקבות מעצרו ביום 23.7.14 עבירה של תקיפת שוטר.

65. אינני מאמינה לדברי הנאשם לפיהם השוטרים לא הזדהו בפניו, ומספר טעמים: בן ארויה העיד כי הציג תעודת שוטר, ואזכיר כי בן ארויה היה היחיד שאזכר את נוכחות של עוזי בואני בזירת הארוע ביום 23.7.14 והוא אינו בכלל השוטרים לגביהם טוען הסנגור שאין להאמין להם.

לעומת גרסתו של בן ארויה, שתאמה את גרסת הנאשם בעדותו לגבי הארוע, הנאשם מסר מספר גרסאות. תחילה טען שכלל אינו יודע על האירוע, אחר כך בתגובה לכתב האישום טען כי הותקף על ידי השוטרים, ולבסוף בבית המשפט הודה כי תקף את השוטר כיוון שלא ידע שבשוטר עסקין, ותאור התקיפה כפי באופן שתאם את גרסתו של בן ארויה.

לטענת הנאשם תשובתו לאישום הרביעי שניתנה בישיבת המענה על ידי עו"ד כהן, ניתנה שלא על דעתו. אם כך הדבר, כשהוחלף הייצוג, הייתי מצפה מבא כוחו החדש של הנאשם כי יעמיד את בית המשפט והתביעה על גרסתו 'הנכונה' של הנאשם לכתב האישום ולא יותיר על כנה את הגרסה הבלתי נכונה עד לעליתו של הנאשם לדוכן העדים. יתרה מכך, עדותו של השוטר בן ארויה בבית המשפט נמסרה לאחר החלפת הייצוג והוא נחקר בחקירה נגדית על ידי עו"ד נהרי. חקירתו הנגדית התמקדה באירוע המעצר מיום 23.7.14 בלבד. לגבי הארוע מיום 19.7.14 הוא נשאל בחקירה הנגדית שתי שאלות:

ש. אתה מאד כעסת על זה שהוא ברח לך נוכן?

ת. לא, כעסתי בעקר על עצמי.

ש. הייתה עצבני מהמקרה?

ת. יש תסכולים המקצוע שלי, לא מעט". (עמ' 113 ש' 10-13)

הוא לא נשאל ולו שאלה אחת לגבי הזדהותו/אי הזדהותו בפני הנאשם בעת ניסיון המעצר הראשון שנכשל. ולבסוף, לו כגרסת הנאשם רק לאחר שהצליח להימלט מתוקפו שמע כי הלה צועק אחריו משטרה, מדוע לא עצר בשלב זה ממנוסתו וחזר על עקבותיו?

66. העולה מהאמור הוא כי המאשימה הוכיחה את המיוחס לנאשם באישום הרביעי ואני דוחה את גירסתו כי לא ידע שבשטרים עסקין ולכן תקף את בן ארויה.

אישום חמישי

66. על פי הנטען באישום החמישי, בתאריך 22.7.14, בין השעות 13:30 - 15:00, פתח הנאשם באמצעות מכשיר חד את דלת המרפסת של הבית בו מתגוררים יוסי ואליה בומזה, ברח' חיל המשמר 2 בתל אביב ונכנס לתוך הבית. הנאשם נכנס לחדר השינה בבית, נטל משם תכשיטים ושעונים השייכים ליוסי ואליה, ויצא אתם מהבית.

למחרת, בתאריך 23.7.14, בשעה 08:00, התפרץ הנאשם שוב לאותו בית, כשהוא רעול פנים, כפפות על ידיו והוא נושא עימו אקדח, סכין, תרסיס גז פלפל ואזיקונים.

באותה העת היו בבית בני הזוג בןמזה, יוסי ואליה, בקומה השנייה. אליה, אשר שמעה רעשים מקומת הקרקע בבית, ירדה במדרגות כדי לברר מה פשר הרעשים, הבחינה בנאשם וצעקה לעברו מספר פעמים "לך מפה". הנאשם פסע לכיוונה ואליה ברחה למעלה ונכנסה לחדר האמבטיה, שם היה יוסי באותה העת.

הנאשם פתח בכוח את דלת חדר האמבטיה ונכנס פנימה, ריסס את יוסי ואליה בגז פלפל ודחף אותם פנימה. אז הוציא הנאשם את הסכין והאקדח, כיוון את האקדח לעבר יוסי ואליה, שאל אותם מספר פעמים "איפה הכסף? איפה האקדח? איפה הכספת?" ואמר להם שהוא יודע שיש בבית אקדח. יוסי ואליה אמרו לנאשם כי אין להם אקדח וכסף ובתגובה לכך הנאשם חבט באליה מספר פעמים בפניה, עם אגרופו, וכתוצאה מכך נחבלה בפניה ונגרם לה חתך בשפתיה. הנאשם היכה את יוסי במצחו, באמצעות אגרופו ובאמצעות האקדח, וכתוצאה מכך נגרם ליוסי חתך מדמם במצחו ופניו התמלאו בדם. לאחר מכן, קשר הנאשם את ידיה של אליה, באמצעות אזיקון, מאחורי גבה ואת ידו של יוסי קשר, באמצעות אזיקון, לברז וחיפש בארונות בחדר האמבטיה.

הנאשם יצא מחדר האמבטיה ונכנס לחדר השינה ונטל משם טבעת זהב, שרשרת זהב, תכשיטים נוספים וכן שישה שעונים. לאחר מכן חזר הנאשם שוב לחדר האמבטיה והיכה שוב את יוסי ואליה. הנאשם הצמיד את הסכין לגופו של יוסי ושאל היכן הכסף, האקדח והכספת. יוסי השיב לנאשם כי האקדח הופקד במשטרה והכספת לא בבית. הנאשם היכה את יוסי בפניו, בכתפיו, בבטנו ובמותניו. יוסי ביקש מהנאשם שיניח לו ולא יהרוג אותו, ואמר לנאשם כי הוא ייתן לו כסף. בתגובה לכך, התיר הנאשם את ידיו של יוסי מהאזיקון, וקשר את רגליו באמצעות אזיקון אחר. הנאשם הוביל את יוסי לחדר השינה, שם נתן לו יוסי קופסא ובה שטרות כסף ישן. לאחר מכן החזיר הנאשם את יוסי לחדר האמבטיה וקשר אותו שוב באמצעות אזיקונים. הנאשם נטל עימו את התכשיטים, השעונים והכסף ויצא מהבית. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נחבל יוסי בראשו ובגופו, נגרם לו שבר בצלע ושבר בראש, וכן שטף דם וחתך במצחו ושטף דם באפרכסת אוזנו, אליה נחבלה בראשה, נחתכה בשפתיה ונגרמו לה פצעי שפשוף בידיה. יוסי נזקק לטיפול רפואי ולתפרים, ואליה נזקקה לטיפול רפואי. שוים המוערך של חלק מהתכשיטים שגנב ושדד הנאשם, בשני האירועים המתוארים באישום זה, הינו 81,600 ₪.

67. גם לגבי ארוע זה, על שני חלקיו, אין מחלוקת כי הוא התרחש והעידו עליו בני הזוג בומזה, בנוסף לשלל הראיות המלמדות כי הארועים התרחשו.

שלל ראיות המצטרפות זו לזו מביאות למסקנה כי הנאשם הוא זה שביצע את השוד:

ראשית, החזקה התכופה של התכשיטים שנמצאו ברכבו של הנאשם וזוהו על ידי הגב' בומזה כחלק מהתכשיטים שנגנבו מביתה בשני הארועים - הפריצה והשוד.

שנית, בני הזוג בומזה מסרו את תאורו של השודד. הגב' אליה בומזה מסרה בהודעתה הראשונה ביום בתאריך 23.7.14 (ת/54 שורה 23 ואילך) - 1.70, מבנה גוף בינוני, כבן 30, מבטא רוסי כבד. הודעה זו נגבתה מספר ימים לפני שהנאשם נחשד בביצוע הפריצה והשוד בתל אביב (הנאשם נקשר לשוד ולהתפרצות רק בתאריך 27.7.14 - ר' ת/77). תאור דומה נמסר על ידי יוסי בומזה (ר' ת/52 שורה 13 ואילך).

שלישית, בני הזוג בומזה מסרו שהשודד חבש מסיכה על פניו, דומה לזו שנתפסה אצל הנאשם (וכמו המסכה בה השתמש בארוע בהוד השרון), והשתמש באזיקונים כדי לקשור את בני הזוג הזחים בגודלם ובצבעם לאלו שנתפסו ברכבו של הנאשם כפי שאף הוצג לנאשם במהלך חקירתו הנגדית (וכפי שהשתמש בשוד בהוד השרון). בני הזוג מסרו כי לשודד היתה סכין שתיאורה דומה לסכין שנתפסה אצל הנאשם, וכי השודד השתמש בתרסיס גז לפלל וברכבו של הנאשם נתפס תרסיס כזה.

הנאשם ניסה הנשם להרחיק עצמו מהאזיקונים וטען בעדותו כי הוא לא יודע אם נתפסו ברכבו (ר' עמוד 238 שורה 8) למרות שבגרסתו במשטרה ביחס לאזיקונים אמר שהם משמשים לו לקשירת הגלגלים. כשהוצגו לו האזיקונים שנתפסו ברכבו ואחד האזיקונים שנלקח מביתם של בני הזוג בומזה סרב הנאשם לאשר את מה שנראה בבירור - התאמה בין האזיקונים שנתפסו בזירת השוד לבין האזיקונים שנתפסו ברכבו, וטען כי הוא אינו איש מעבדה (ר' עמוד 239 שורה 4).

68. בנוסף לראיות אלה יש באמרתו של הנאשם לחוקר יעקב בוזגלו, ראשית הודיה ביחס לשוד שבוצע בתל אביב.

הכוונה למה שנרשם במזכר ת/63 - שם תיעד החוקר בוזגלו שיחה שניהל עם הנאשם בתאריך 28.7.14 בדרכם מבית המעצר הדרים לחדר החקירות, בין השאר נסבה השיחה על המעשים החמורים שנעשו בבני הזוג בומזה. במהלך הנסיעה אמר הנאשם לבוזגלו כי דברים שאדם עושה לא נגד רכוש אלא נגד בני אדם הוא חושב עליהם כל הזמן, לא שוכח אותם, לא נותנים לו מנוחה. את הדברים האלה אמר הנאשם לחוקר תוך כדי שלחץ לו את היד, כך על פי עדות השוטר.

בחקירתו הנגדית לא הכחיש הנאשם את הדברים אך טען כי הוא לא זוכר שאמר אותם (עמוד 225 שורה 15).

הנאשם גם נשאל אודות דברים נוספים עליהם דיבר עם בוזגלו והם נרשמו על ידי בוזגלו במזכר בתאריך 24.7.14 (ת/62). הנאשם אישר כי אמר לבוזגלו את הדברים (עמוד 176 שורה 4). בעדותו טען שלא אמר לו אמת, אך לבסוף לגבי חלק מתוכן הדברים שתועדו בת/62, אישר הנאשם בהמשך החקירה הנגדית כי הם דברי אמת (ר' עמוד 189 לפרוטוקול שורה 20).

על פי הנאמר במזכר הנאשם מסר לבוזגלו כי הוא עובד עם אדם מטייבה שמוסר לו מידע אודות דירות בהן יש רכוש רב, מה חלקו של מוסר המידע בשלל. מסר פרטים על דירות שהתכוון לפרוץ אליהם מסר היכן ולמי הוא מוכר את הרכוש הגנוב ועל שכרו כאשר הוא רק מעביר רכוש.

69. גירסת הנאשם בת/6 היתה כי הוא הגיע לתל אביב ביום השוד, 23.7.14 בשעות הצהריים, ואז קיבל לידיו מאדם אחר, שאת זהותו הוא מסרב לגלות את התכשיטים והאקדחים כדי למכור אותם "נסעתי לכיוון תל אביב, נפגשתי עם בן אדם זה היה בשעות 13:00 או 14:00 ליד הטיילת, לקחתי אקדחים עמוד 23

וחבילה של זהב... ביקשו ממני למכור את הזהב והאקדחים כאילו העסקה היתה סגורה" (ש' 67 ואילך).

גירסה לפיה קיבל את התכשיטים והאקדחים מאחר העלה הנאשם גם בפני יגאל חסדאי ראש צוות החקירה. אלא שבגירסה שמסר לחיסדאי היום המקום והשעה בהם קיבל את התכשיטים היו שונים. יגאל חסדאי העיד כי הנאשם מסר לו שקיבל את התכשיטים יום לפני שנעצר, בשעת לילה מאוחרת ממישהו בצפון, כלומר לפני שהם נשדדו (עמ' 117, ש' 1).

כשעומת הנאשם עם ההבדל בין שתי הגרסאות השיב (ת/6 ש' 135):

"אני לא זוכר. מה זה משנה מתי אני לקחתי בין זה לזה"

בחקירתו בבית המשפט נשאל אם מסר ליגאל את הגרסה לפיה קיבל את התכשיטים יום לפני שנשדדו. הוא לא הכחיש זאת והשיב בצורה מתחמקת: "יכול להיות שאמרתי, יכול להיות שלא, לא יודע" (עמ' 223 ש' 13).

70. הסנגור סבור כי כנגד החזקה התכופה עומדות ראיות התומכות בגרסתו של הנאשם ושיש בהן להפריך את החזקה התכופה ואלה הם:

עקבות נעליים שנמצאו בדירה שאינן זהות לנעליים אותן נעל הנאשם בשעת מעצרו ולא נמצאו בביתו נעליים תואמות.

הגב' בומזה מסרה תאור של נעלי השודד ותאור זה אינו דומה לנעליים אותם נעל הנאשם ואף בדירתו לא נמצאו נעליים תואמות.

הגב' בומזה מסרה כי כובע הגרב שהוצג לה בחקירה אינו זהה לכובע שחבש השודד. "היה לו כובע גרב צמר שחור". כאשר הכובע שנמצא ברכב של הנאשם היה מסכת סקי לא מצמר. (פרוטוקול מיום 29.4.15 עמ' 62 ש' 29-31).

- הגב' בומזה מסרה כי מהרכוש שהוצג לה היו חסרים חלק מהפריטים וחלק מהתכשיטים היו מושחתים. "היו דברים חסרים ואני לא זוכרת מה. חסרים דברים" (עמ' 63 ש' 4-6).

- באירוע השוד מיום 23.7.14, השודד נכנס לדירה מהדלת האחורית של קומת הביניים. לא אותה דלת שבה נכנס הפורץ ביום הקודם (עמ' 55 ש' 1-2).

בעדותו בבית המשפט, מסר המתלונן כי הפורץ שפרץ לביתם ביום 22.7.14 גנב גם צרור מפתחות בהם היה מפתח לכספת (לא הכספת שבבית). ביום השוד, מוסר המתלונן כי לא ראה בידו של השודד את אותם המפתחות (עמ' 57 ש' 8-9) ואין מחלוקת כי צרור זה גם לא היה מבין הפריטים שהוצגו לרעייתו במשטרה.

71. המשותף לכל "הראיות" עליהן מצביע הסנגור הן היותן ראיות חסרות. אף לא אחת מהראיות עליהן מצביע הסנגור הן מסוג הראיות שמהעדן ניתן להסיק כי לא הנאשם הוא הפורץ והשודד. כך העובדה שנמצאו טביעות נעלים שאינן של הנעלים אותן נעל הנאשם ולא נמצאו נעליים כאלה בביתו אינן יכולות להצביע כי לא הנאשם הוא זה שהיה בדירה. החסר נעדר משמעות. אילו היו נמצאות טביעות נעלים

שניתן היה לייחס אותן לנאשם היתה זו ראיה אך החסר איננו ראיה. אין כל וודאות כי טביעות הנעלים שנמצאו הן של השודד. ולכן אין משמעות לחוסר ההתאמה. הדברים נכונים גם לגבי הנעלים אותם נעל הנאשם בשעת מעצרו שאין עונות על התאור שמסרה הגב' בומזה לגבי נעלי השודד. באופן דומה יש להתייחס לשאר 'הראיות החסרות' אליהן הפנה הסנגור.

72. במהלך החקירה הוכנס לתאו של הנאשם מדובב. הנאשם לא הודה בפני המדובב בפריצות ובשודים. נהפוך הוא הנאשם חזר בפניו על גרסתו כי קיבל את התכשיטים ממאן דהוא, כפי שטען בפני חוקריו החל מת/8. אין בכך כדי להצביע כי זו גרסת האמת. וכפי שמסר לחוקריו גרסה שנדחתה על ידי בית המשפט מסר אותה אף למדובב.

73. אינני מקבלת את טענת הסנגור כי חלוף 12 שעות בין ארוע השוד ומעל ליממה בין ארוע ההתפרצות לבין המצאות הפריטים ברכבו של הנאשם היא גרסה הגיונית שיכולה להסתדר עם גרסת הנאשם כי אחר מסר לו חלק מהפריטים.

אם ברכבו של הנאשם היו נמצאים התכשיטים לבדם היה מקום לטעון כי זו גרסה הגיונית. אך ברכבו של הנאשם לא נמצאו התכשיטים לבדם אלא נמצאו גם פריטים שעל פי העדויות נעשה שימוש במהלך השוד - המסכה, האזיקונים הגאז. מעדותה של הגב' בומזה עולה כי לא כל התכשיטים שנגנבו מביתה בפריצה ובשוד נמצאו ברכבו של הנאשם ונמצאו גם פריטים שאינם שייכים לה. משמעות הדבר היא כי אם נקבל את גרסת הנאשם כנכונה, השודד לא מסר לו את כל שלל השוד והפריצה אלא עשה מיון כלשהו וחלק מהתכשיטים הגנובים לא נמסרו לו. שורת ההגיון מחייבת שבמקרה כזה לא היו נמסרים לידי הנאשם גם האביזרים ששימשו לשוד. אפשרות כזו הגיונית רק אם היו נמסרים לנאשם כל הפריטים ללא מיון כלשהו.

לכך יש להוסיף גם את העובדה שלגרסת הנאשם הוא יודע מי מסר לו את התכשיטים והוא מסרב לגלות את זהותו תוך ידיעה שבנסיבות הללו הוא נוטל על עצמו את הסיכון שיורשע בעבירות של שוד עבירות שהעונש לצידן לא קל.

74. מכל האמור אני קובעת כי המאשימה הוכיחה גם את כל המיוחס לנאשם באישום החמישי.

אישום שישי

75. על פי הנתען באישום השישי בבעלותו של הנאשם רכב מסוג מזדה 6, מ.ר. 6120356 (להלן - "הרכב"). בתאריך 23.7.14, לאחר ששדד את יוסי ואליה בומזה ויצא מביתם, כאמור באישום החמישי, נהג הנאשם ברכב, כשהוא נושא ומוביל ברכב, נשק ותחמושת, כמפורט להלן:

א. אקדח מסוג סמית אנד ווסון שמספרו TZA5209 אשר גנב הנאשם כאמור באישום הראשון. בנוסף, שתי מחסניות תואמות לאקדח ו-37 כדורים 9 מ"מ.

ב. אקדח מסוג ברטה שמספרו A69110U אשר גנב הנאשם כאמור באישום השלישי. בנוסף, שתי מחסניות תואמות לאקדח ו-24 כדורים 0.22 מ"מ.

כן נשא עימו הנאשם ברכב סכין, מסכה לפניו, תרסיס גז פלפל, חבילת אזיקונים ונרתיק של אקדח. בנוסף, נשא עימו הנאשם ברכב תכשיטים רבים ושעונים, ביניהם התכשיטים והשעונים שאותם גנב ושדד מיוסי ואליה כאמור באישום החמישי. הנאשם נהג ברכבו לפתח תקווה, בדרכו למכור את הנשק והתכשיטים.

בתאריך 23.7.14, בשעה 22:00, נעצר הנאשם בפתח תקווה על ידי המשטרה, ועל גופו היה סך של 10,753 ₪.

76. אין מחלוקת החפצים המפורטים באישום 6 נתפסו ברכבו של הנאשם. בחקירתו ת/3 הודה הנאשם בהחזקת כל החפצים, לרבות הסכין אותה נטל לגירסתו בת/3 מהדירה של האקדחים זו שלפני שלושה ימים. כשנשאל לשם מה היה זקוק לכל החפצים שנתפסו ברכבו השיב כי רצה למכור אותם בטייבה לפני כמה ימים אך משהגיעה המשטרה, ברח. (ת/3 ש' 201). על יסוד גרסה זו יוחסה לו העבירה של ניסיון סחר בנשק. גם למדובר מסר הנאשם שהיה בדרכו לבצע עסקה של שני אקדחים והיה אמור לקבל בעבור העסקה 30,000 ₪.

לגבי חוקיות החיפוש ברכב התייחסתי לעיל וקבעתי כאמור כי החיפו היה חוקי על אף שנערך ללא צו וללא נוכחות עדים.

בחקירתו ת/5 שינה הנאשם את גרסתו ביחס לחפצים-

ולאחר שטען בחקירתו הראשונה כי כובע הגרב זה לעבודה אמר בחקירה ת/5 שכובע הגרב נועד לגניבות - "אם אני רואה על קירות של הבית מצלמות אני צריך לכסות את הפנים שלי" (שורה 28)

האזיקונים בשביל לחזק את הפלסטיקים של גלגלי הרכב, בעוד שבחקירה קודמת אמר שזה אולי לעבודה (שורה 26)

ובאשר לתכשיטים, לגביהם טען בחקירה קודמת כי הם אינם שלו, טען בת/5 שקיבל אותם כדי למכרם ולקבל את חלקו. כשנשאל מאיפה הם - השיב כי לא אומרים ולא שואל (שורה 33 ואילך)

ואילו את האקדחים התכוון הנאשם למכור (שורה 24). תמורת מכירת האקדחים היה צריך לקבל 3,000 ₪ ו- 2,000 ₪ תמורת הזהב (שורה 41).

בחקירתו - ת/6

חזר הנאשם על הגרסה לפיה ביום מעצרו היה בדרך לביצוע עסקת מכירה של האקדחים והתכשיטים. לדבריו עסקת מכירת האקדחים היתה סגורה, נסע קודם לקנות לבתו גור חתולים והתכוון למכור את הנשק לאחר מכן (שורה 76 ואילך). בחקירה זו טען לראשונה כי קיבל את האקדחים ביחד עם התכשיטים (שורה 68 וכן שורה 89).

כן טען הנאשם בחקירה זו כי קיבל גם את הסכין והמסכה מאותו אדם, כאשר את המסיכה המלווה השיב לנאשם, לאחר שהנאשם נתן לו אותה מספר ימים קודם לכן.

המסיכה לדבריו נועדה לצורך התפרצות לדירה שיש בה מצלמות (שורה 101).

המאשימה סבורה כי לא בכדי שינה הנאשם את גרסתו בנקודה זו. בת/5 חקירתו הקודמת הטיח בפניו החוקר

את העובדה שברשותו נתפס גם ציוד ששימש לביצוע השוד (ר' שורה 22 בת/5). הנאשם הבין כי ציוד זה מסבך אותו בביצוע השוד על כן שינה גרסתו בחקירה לאחר מכן (ת/6) וטען כי גם את הציוד הזה קיבל מאותו אדם שמסר לו את התכשיטים, אותם תכשיטים שתחילה הכחיש קשר אליהם.

77. לטענת המאשימה, למרות העובדה שהנאשם שינה את גרסאותיו מספר פעמים בנוגע למספר נושאים עליהם נשאל, בשום מקום לא טען שמה שנתפס ברכבו לא היה ברכב קודם למעצרו, אלא סיפק הסברים שונים ומשתנים ביחס לכל חפץ שנתפס והודה שוב ושוב כי הדברים היו עימו ברכב.

לא בכדי, כאשר נשאל בחקירתו הנגדית מדוע כאשר נסע לקנות חתול, היו לו ברכב אקדחים וזהב וסכין השיב (עמוד 240 לפרוטוקול שורה 23 ואילך):

"זה הטעות שלי, הטעות של היום הזה.... פשוט אני שכחתי שקודם כל צריך להוריד את הציוד הרע הזה שיש לי בתוך הרכב..."

78. ב"כ הנאשם התייחס בסיכומיו לעבירת הנסיון לסחור בנשק, בה לא הודה הנאשם וטען כי המאשימה אינה יכולה לאחוז בחבל משני קצותיו. מחד היא דוחה את טענת הנאשם כי קיבל את הנשק מאחר "כדי למצוא כיוון", כטענת הנאשם, ומאידך היא מייחסת לו את העבירה של נסיון בסחר בנשק על יסוד גרסתו כי קיבל את הנשק מאחר כדי למכרו, משמע היא מאמינה לגרסתו.

אכן לא ניתן לאחוז את החבל משני קצותיו. אלא שהמאשימה מייחסת לנאשם את עבירת הנסיון לסחור בנשק על יסוד הדברים שאמר בהודעתו הראשונה ת/3, הגרסה שהמאשימה מבקשת לקבל כגרסת אמת, וכך אך נקבע על ידי בדיון באישומים הראשון והשלישי. בהודעה זו בהתייחס לאקדח שנגנב מראש העין כשנשאל מה עשה עם האקדח הראשון השיב "שאלתי אנשים אם משהו רוצה לקנות אותו ולא מצאתי" (ש'121). ובהמשך (החל משורה 201) הוא מסביר כי התכוון למכור את כלי הנשק וכבר שאל כמה אנשים:

ש. למה אתה צריך את כל הדברים האלה ברכב?

ת. למכירה.

ש. למי?

ת. לא משנה.

ש. דווקא מאד משנה. ספר לי למי?

ת. אני לא יכול להגיד.

ש. מתי זה היה?

ת. לפני כמה ימים. אני שאלתי כמה אנשים האם הם רוצים לקנות את האקדחים. הם אמרו שיחשבו ובערב באה משטרה ואני ברחתי".

79. לאור האמור הוכיחה המאשימה את המיוחס לנאשם באישום השישי.

סיכום

80. סוף דבר הוא כי אני מרשיעה את הנאשם במיוחס לו בכל האישומים כדלקמן:

באישום הראשון ובאישום השלישי (בכל אחד מהאישומים) עבירות של התפרצות למקום מגורים, גניבה, נשיאה והובלת נשק. באישום השני עבירות של התפרצות למקום מגורים ושוד. באישום הרביעי עבירה של תקיפת שוטר. באישום החמישי עבירות של התפרצות למקום מגורים גניבה, שוד וחבלה חמורה בנסיבות מחמירות. באישום השישי עבירות של נשיאה והובלת נשק ותחמושת, נסיון לסחור בנשק, והחזקת סכין שלא כדין.

ניתנה היום, כ"ו תמוז תשע"ו, 01 אוגוסט 2016, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד שמי לוי והנאשם ובאי כוחו עו"ד שרון נהרי ועו"ד מוחבר רות